

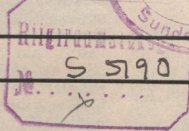
SÕJAHÜÜD

PÄASTEARMEE AMETLIK

HÄÄLEKANDJA EESTIS

Nr. 116

Märts 1939

11. aastakäik

HEA KARJANE.

„Karjane ... kutsub oma lambaid nimepidi ja viib nad välja. Ja kui ta oma lambad saab välja ajanud, käib ta nende ees, ja lambad järgivad teda, sest nad tunnevad tema häält.

Minu olen hea karjane. Hea karjane jätab oma elu lammaste eest. . .

Minu lambad kuulevad minu häält ja mina tunnen neid, ja nemad järgivad mulle.

Ja mina annan neile igavese elu, ja nemad ei saa mitte üal hukka, ja ükski ei kisu neid minu käest.

Minu Isa, kes nad mulle on andnud, on suurem kui kõik; ja ükski ei saa neid minu Isa käest ära kiskuda.“

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline peakorter, London,
101 Queen Victoria Street.
Eesti peakorter, Tallinn, Tatari 30—2.
(Telef. 419-65.)

Peasekretäri märkmeid.

Kolonel R. Sjöblom.

RÜNNAK ARMASTUSE
VAIMU ARENDAMISEKS
jätkab ümber kogu maailma.
Märtsikuu moto on noorsoo-
röömustuse vaim, ja meie loo-
dame võivat teha midagi enam
laste ja noorte kasuks igas kor-
puses. Suured hulgad noori lä-
hevad maailma ja langevad ki-
uastustesse ja mitmesugustesse
pattudesse. Päästearmees meie
tahaksime meeldi võita noori
Kristusele, ja siis nad saavad
osa röömust, mille läte on
päästmises ja pattude andesta-
mises, ja andumises headele ja
pühadele huvidele.

VÄLJASEKRETÄR, KOLONEL-LEITN. WILLIAM MO-
HELL, külastab kõiki Eesti kor-
puseid märtsikuu algul. Ta on
võtnud oma külastärgule vähe
enam aega kui tavaliselt, ja
loodab võivat olla õnnistuseks
kõikjal nii seltsilistele kui sõp-
radele.

MEIE JUHATAJA, KOMAN-
DÖRLEITN. BOWER, on ka-
vatsenud ühte külastärgu märtsi-
koku lõpul. Komandör ja ta
abikaasa on reisinud väga palju
Soomes. Neil olid igas kohas
hästikülastatud koosolekud ja
nad on näinud hulka hingi otsi-
mas päästmist ja pühitust.

Soomes on mimes kohas
peetud koosoleku teeriat
„Kaks päeva Jumalaga“. Koos-
olekutesarjas oli igal kohal kuus
koosolekut. Neile koosolekule,
mis peetud juba Helsingis, Tu-
rus, Oulus ja Viiburis, kogunes
palju rahvast. Üle saja hinge
on neil koosolekuid otsinud ar-
mu ja õnnistust.

25. märtsil ja teisel Ülestü-
mise päeval peetakse mimes ko-
has noorsoopäevi, kõik Jumala
riigi huvide edendamiseks.

PÄASTEARMEE SOOMES
pühitseb oma 50 aasta juubelit.
Aasta algas mimes suure ja õn-
nustusriikka koosolekuga. Ka-
vaga jätkatakse samal viisil kol-
mese aasta jooksul. Muuseas kor-
radatakse ka juubeli rahakor-
jandust mitmesuguste tööharu-
de toetuseks oma maal. Juuni-
kuu lõppuole peetakse juubeli-
kongressi. Hiljem, sügisepool
pühitsetakse 50 aasta aastapä-
eva. Arvatavasti võtab grupp
seltsilisi Eestist osa juubeli-
kongressist suvel.

ADJUTANT BIRSENECK,
kes aasta alguses võitis slummi
juhtimise Tallinnas oma juha-
tuses, on õnnelik oma uues
töös ja on kogenud Jumala abi
ja õnnistusi tema üritustes sa-
da abi vastele ja haigetele.
Slummiõed on nüüd asunud
elama Tatari tänavasse nr. 30,

On raske üles seada teooriat
sellest, kuidas tekivad
äratused. Peame aga tunnis-
tama, et äratus jälgib seadus-
te, põhjuste ja tegevuste-
le. Äratuse ei tule iseenesest,
ehkki see vahest võib paista
nii. Äratuse taga peab olema
mingisugune põhjus, sama
kindlasti kui peab olema põh-
jus äratuse ärajäämisele.

Millegi me kõige esmalt või-
me olla kindlad, on et

JUMAL TAHAB VAIMLIS- TÄRATUST.

Meie loeme Jumalast, meie
Päästjast, kes tahab, et kõik
inimesed saaksid päästetud.
Ja ta ise ütleb: Nii tõesti kui
ma elan, ütleb Issand, Issand,
mul ei ole mitte meelega
õelate surmast, vaid kui õel
ümber pöörab oma ülekohust.
Ja Jumal teab, et tõeline
vaimne äratus, mis ei piirdu
vaid teatud paikadele, vaid
haarab kogu rahva, on ligim
tee inimeste päästmisele. Me
ei pea kunagi kaotama usu
sellesse. Nii kaua kui Jumal
tahab päästa hingi, peab ta
olema huvitatud vaimlisest
äratusest.

Põlvitusin kuskil korpuses
kahetsuspingil ja hüüdsin mee-
leheites: Issand, kas sa oled
maha jätnud selle paiga? Kui
tal olnud oma katsumisega ja
inimesed põlanud seda, mis-
pärast pean mina olema siin
ja kuulutama ning püüdma
päästa inimesi, kes oma pääst-
mise ärajätkanud? Siis kostis
mu südames nii selgesti koor:

„Ta voolab nüüd, ta voolab
nüüd,

See armujõgi voolab
veel . . .“

Sain Jumala vastuse: Nii
kaua kui voolab Jeesuse kal-

ent igapäevased vastuvõtu tun-
nid on Sakala tän. nr. 18,
kella 9—10 hommikult. Meie
loodame, et slummitöö saab tu-
levikusi palju sõpru ja toeta-
jaid, kes sirutavad abistava käe
meie õdedele, kes töötavad
ühiskonna kannatajate ja abi-
tarvitajate hulgas.

NOORSOOSKRETAAR, MA-
JOR EMERIK OLSONI, on ka-
vatsenud külastärgu Eestisse
aprilli lõpul. Seda külastärgu
tehakse erilisel noorsoo töö
huvides, ja major soovib näha
oma koosolekuid eriti lapsi ja
noori.

Nii kui komandöri kirjust sel-
les lehes näeme, algab RAH-
VUSLIKU ÜLESKUTSE KOR-
JANDUS 1. märtsist. Looda-
me, et igaüks teeb oma pari-
mat ja aitab meid, et anda me-
le suuremaid võimalusi meie
mõnekülgse töö edasiviimisel.

ÄRATUS.

lis veri päästmiseks igale pa-
tuskoormatud hinge, me ei
või jätta lootust. Jumal tahab
äratust ja ta tahab meie koos-
tööd.

Meie peame ka selgesti nä-
gema, et

ÄRATUS MEIE AJAL ON TARVILIK.

Kui meie, hilisema aja krist-
lased, kuulame vanema aja
kristlasi jutustavat, või kui
meie loeme aulistest äratus-
test, mis eelmise aastajandi
jooksul läksid üle meie maa,
niihasti kui ka üle teiste maa-
de, siis me mõistame, milline
suur tähendus oli neil äratus-
aegadel, mitte ainult inimeste
päästmises igavikule vaid ka
kõlblikes ülestõstmises praeg-
usele ajale. Me mõistame, et
need päästsid kogu rahva alla-
minekust ja langemisest. Tõsi-
se vaimuliku ärkamise läbi
Jumal võib ka meie ajal pääs-
ta palju inimesi allaminekust,
nii praegusel kui tulevasel
ajal. Jumala poolt saadetud
vaimline äratus on tõesti
efektseim vahend.

Äratust liikumine haarab ini-
mese tunded ja meeled. Osa
inimesi on just sel põhjusel
kriitilised äratusele. Nad räägi-
vad „tunneteliikumise“ ja
hoiatavad selle eest. Ja, see
on õige, et äratus mõjub meie
tundeile. Selles peitub ärata-
tuse tugevus, et ka selle nõr-
kus. Tema tugevus, kui lase-
me tunded ja mõistuse harmo-
nooriada. Tema nõrkus, kui
tunded ei seisa mõistliku kon-
trolli all. Aga kui Jumala
Vaim mõjutab meie tundeid ja
nad sarnaselt on selle kon-
trolli all, mida õpetab Vaimu
tarkus, siis meil ei ole ühtki
põhjust rääkida äratuse vastu,
põhjusel, et ta enam või vähem
mõjutab meie tundeid. Ja ma
küsin: Mis peaks kõitma ini-
mese tähelepanu? Mis või-
maldab lõbuarmastajatele noor-
tehulkadele mitte ainult unu-
stada katkeks, vaid ka täiesti
loobuda patustest lõbudest?
Mis võimaldab sellele, kes köi-
detud maailmaga, otsida kõi-
gepealt Jumala riiki ja tema
õigust, ja siis tarvitada seda
maailma, nagu ei vajaks ta
seda? Mis võimaldab kõiki
meid, kes haaratud mitmesu-
gustest ideedest hea ja kurja
kohta, saada täiesti haaratud
Jeesusest Kristusest? Mis, kui
mitte suur vaimline äratus-
liikumine, mis on tugevam kui
kõik ülal loetu, mis nüüd köi-
davad hulkade ja üksikute hu-
vidaid? Peab olema äratusli-
ikumine, mis mõjutab üksikute
ja rahvamasside mõtteid ja
tundeid sellel määral, et pa-
tused lõbud ja maised asjad

ning mitmesugused ideed ei
sunda mõjutada inimeste mõt-
teid ja tundeid samal määral.

Kui ei ole sarnast äratust,
siis võib olla pääseme nii kau-
gele, et hulk häid inimesi tun-
nistavad piiblitõde, ent ena-
mail juhuseil tahab olla, et
head korralikud inimesed ütlevad
vaid peanoogutusega:
„See on tõsi, kõik, mida te
räägite, ja ma tahaksin mee-
leldi uskuda nagu teie, kui ma
vaid võiksin.“ ja jätkavad oma
vana teed sõnakulmatute ja
meeltprandamata südame-
ga, lahut Jumala tahtmisest.
Mispärast? Sellepärast et mi-
dagi muud kui tunnistatud
tõde on haaranud nende mõt-
teid ja tundeid vägevami kui
tunded tõesti enesest. Ja mis
on sellest kaus, kui maailm an-
nab oma tunnistamise, ent kui
me ometigi ei saa pöördma ma-
ailma uskuma Jumalale.

Ei! Vaimulik äratus, kus
Jumala Vaim täiesti vallutab
inimeste meeli ja ei meelita
neilt välja vaid nende tunnus-
tamise, on tarvilik, et Jumala
tahtmine võiks täituda hinge-
de päästmises.

Ja, mõistan, et selline ärata-
sus on vajalik, ütleb mõni, ent
kas on mõnda võimalust, et
sarnane äratus võib tulla? Ja,

ÄRATUS ON VÕIMALIK,

sest Jumal tahab seda. Kui
Jumal tahab tarvilikku, muu-
tub tarvilik ka võimalikuks.
Jumala sõna ütleb: „Vaata, ma
olen Issand, kõige liha Jumal:
kas midagi peaks olema nii
imelikku, et ma ei või seda?“
— „Inimestele on see võimatu,
aga Jumalale on kõik võima-
lik.“ Neid piiblisõnu võib kind-
lasti kohandada äratuse küsi-
musele. Ja mis puutub Juma-
lasse, siis on äratus praegu
sama võimalik kui kunagi en-
nem. Aga tema tahab meie
kaastööd, ja siin tekivadki
süüred probleemid, sest Jumal
ei või tunnistada meid oma
kaastõeliseks üksikõik millistel
tingimustel.

Katsugem läbi oma süda-
meid Jumala valguses ja vaat-
tame, millest meil on vaja pu-
hastust ja otsime neid vigu,
millele peame saama abi, enne
kui võime saada osavateks Ju-
mala töös.

Kui usk teeb inimese tõsi-
kristlaseks, siis armastus jäl-
le tõendab usu ehtsust. Usk
viib meid Jumala juurde, ar-
mastus ligimese juurde.

Piibli nurk.

Nad hüüdsid Issanda poole.

„Ja nad hüüdsid Jehoova poole, kui neil kitsas käes, ja ta saatis neid nende ahastuse seest välja.“ (Psalm 107:28).

Eks ole sageli nii, kui inimesed satuvad hätta, siis nad hüüavad Issanda poole, mis on ka hea. Aga nii kaua kui kõik läheb hästi, kui omatakse kõik, mida võib soovida enesele, palju sõpru, rõõmu ja lõbusid, siis ei mõeldagi nii palju Issandale, ja et Tema on põhjus kõigile headele asjadele meie elus.

Ent niipea, kui tuleb häda, hüütakse Issand appi ja arvatakse, et Ta peab aitama — sest oma viletsuses ja kahtlustes nad ei näe teist väljapääsu teed. Siis muutub nii loomulikult, et Tema peab aitama. Ta muutub nende lootuseks ja ainukeseks päästamiseks.

Aga kas Jumal on sarnane, et Ta ei taha kuulda neid, kui nad tulevad hädas, sellepärast et nad ei hoolinud Temast midagi rõõmupeavil, kui kõik läks nii siledasti? Ei — Tema õrn i-asüda taksus soojalt oma lapsel, ja Ta tahab nii meeldi aidata. See on Talle suurim rõõm, kui laps kahetseb ja tahab Isalt abi. Kuidas ei tee see Talle valu, kui inimesed ei taha kuulda Tema kutset ja Ta on sunnitud andma kõvema löögi neile, et nad pööraksid end timber.

Ja ometigi Ta tegutseb armastuses! Ta armastab ju oma lapsi nii väga, et Ta ei taha nende hukkumist, ja sellepärast Ta soovib päästa neid.

Oh, kui inimesed tahaksid näha oma paremat, kui väga nad ei saaks siis hoidud!

Meil on tõesti hea Isa; kõigest meie kitskustest viib Ta meid välja, kui palume Teda!

Sina, kes loed seda ja ei ole veel päästetud, hiita Issanda nime täna appi! Misparast oodata, kui tulevad pimedad, rasked päevad, lase Teda pääseda su südamesse täna. Mõtle, enne kui sa hüüad, tahab Ta vastata!

Ta armastab meid igaveses armastuses; Ta tahab, et

(Lõpp 4. ltk.).

Õpetaja kätes.

Keegi muusik tuli kord Fribourgi, et vaadata kuulsat orelit Ngulistele kirikus nimetatud linnas. Vana kirikutee-ner keelas võrast mängida instrumendil, sest ta ei tundnud teda. Lühike aja pärast ta andis siiski vastumeelselt temale loa mängida mõnda akkordi.

Võõras istus orelil taha, ja peagi täitus kirik ilusaima muusikaga. Kirikuhoidja sai täiesti haaratud muusikast. Ta läks muusiku juurde ja küsis, mis on tema nimi. „Mendelsohn,“ oli vastus.

Täiesti häbitatult ütles kirikutee-ner: „Ja teie ma keelas mängida minu orelil!“

Kas meie ei ole sageli tundnud samuti kui vana kirikuhoidja Fribourgis?

Mitmed meistrid on tulnud meie juurde, soovitud tulla meie ellu ja muuta seda oma mõju läbi. Aga nagu kangakae'ne mees Fribourgis, oleme keelanud, ja kui me siis viimaks pidime alistuma, tegemise seda vastumeelselt. Hiljem kahtsesime oma vastu-meelsust, võibolla kogu oma eluaeg. Meie ellu muutus nii palju kaunimaks, kui tüli meistrid, kes soovisid mängida meie ellu orelil.

Seal on näiteks raskused. Nende külaskäiku hinnatakse vaevatu. Meie karmade rahutust, mida nad toovad ühes ja eeldame vaikes, ilma probleemideta elu. Kas sarnane elu ei ole parem kindlustus eduks?

Usk on alaline uskmatuse äravõitmine.

Ei, raskused ei ole mingil viisil selleks, et kaebada nende üle. Arritused teenivad meie kasvatuseks. Raskused ei ole selleks, et nad purustaksid meid, et tõkestada meie teed, aga küll selleks, et aidata meid saada meistriteks meie elus ja töös. Samal põhjusel antakse ikka raskemaid harjutusi lastele, kes õpivad mängima pianot või õpivad arvamist.

Raskused on ka selleks, et ajada meid edasi. Keegi suur ülesleidja ütles, et raskused olid tema töös suurimaks ergutuseks.

Oh, et raskused saaksid mängida meie ellu orelil! Tarvitame iga raskust ja selle saladust ja teeme omale kasu raskustest!

Liiga palju rahu ja mugavust ei ole meile kasulik. Inimese normaalseks arendamiseks on vaja ärasalgamist, raskusi, võitlusi.

Kannatus on üks meistreid, kes tuleb mängima ellu orelil.

Ta on vali isand, mitmele hüümuarata. Meie põgeneme tema eest, elame kartuses tema külastuse eest, lükkame teda enestest eemale kogu oma jõuga ja selgitame, et meil on õigus õnnele ja selle vajadusele.

Siiski võib kannatus mängida meie elus väga terviliku osa. Kannatused õpetavad meid paremini mõistma teisi, teevad meid selgesti nägijaiks. Kaastundlikeks, õiglasiks. Kes on ise kannatanud, on hea oma kaaskannatajale, sest ta teab, mida tähendab kannatamine.

Kannatus annab ka inimolevusele tema õilsamat kaunidust, ta kõrgeimat väärtust. Kannatus puhastab armastust, valgustab artusaamist, suurendab elukogemusi. Eks luuletaja ütelnud kord: „Sina, Kannatus, valmistad inimese, valmistad täie'ku inimese.“ Valu, kannatus, on kui haamer, mis rajub marmorit, kuni kuju valmineb.

Saagu siis ka kannatus mängida meie ellu orelil! Kannatamine puhastab meie tundeid, süvendab meie seesmist elu. Allugem kibedustundeta tema puhastavale, kasvatavale, vabastavale tegevusele! Siis meie elust voolab rikkalikult valgust ja headust — sest meie olemine kannatanud.

Õpetaja, üle kõigi teiste, soovib ka mängida meie ellu orelil. Ta soovib paika meie südames, tahab valmistada sinna omale eluase, valitseda seal. Ta tahab päästa, üles tõsta, muuta.

Ta tahab tarvitada meie mõistust töö ja headuse teenistuses, ta tahab alistada meie tahtmist oma seadusele, ta tahab saada meie armastust ja täita seda oma ülevoolava armastusega, paista sellest läbi oma valgusega ja muuta seda oma auga.

Lase raskused, millest inimesed ei saa hoiduda, tegutseda sinu elus! Mitte kõik raskused, mida peame läbi elama, ei ole kurjad.

Lase kannatustepeitel töötada sinu juures ja kujundab sind, nagu vaid kannatus võib seda!

Ent kõigepealt, anna oma elu Jeesusele Kristusele! Ära hoidu temast, nagu sa ehk oled sageli teinud, ära keela teda tulemast oma ellu. Ära keela teda mängida oma ellu orelil!

Suure Meistri kätes kõlab orelit jumalik harmonia, ja kes kuulevad seda, mõistavad, kes meelitab välja muusikat.

Hingeevalu.

„Rahu ma jütan teile; oma rahu ma annan teile; mina ei anna teile mitte nõnda kui maailm annab.“ Joh. 14:27.

Jeesus ei anna oma rahu nõnda kui maailm annab, ja ei anna ka nõnda kui maailm tahab, et peaks andma. Ta on patu huivide vastane.

Sundar Singhi seletus rahu suhtes sisaldab kokkuvõetlikke järgmist: Kui inimesel tuleb valida kas nautida või end salata, siis tõuse võitlus, ja niipea kui ta on otsustanud õieti, tuleb rahu. See tõde on nii lihtne, et iga laps on seda juba kogunud. Mõelatan paar juhust enda elust.

Lapsena sain kunagi ilusal sügisõhtul kaks õuna, üks suur, teine väike. Väikesel sõin kohe ära, aga suurem hoidsin, sest see oli nii haruldasel suur ja ilus. Hommikul pidin suure õuna ära sööma. Läksin tuppa, ja siis tuli meelde, et minul noorem vend lamas kõrvaltas palavikus. Tõsine võitlus algas. See kestis mõni silmapilk, siis hiilisin voodi juurde ja panin õuna vennale pihku. Võitlus oli möödas, ja tõsine rõõm ja rahu täitis südame.

Usuelus oli esimene avalik tunnustus muuses otsustav silmapilk, võitlus oli kohutav, aga tulemus oli rahu. Müüdagi olen ka otsustanud kaotustega, ja loomulikult on see toonud kahetsust ja püsiraadi. Nõnda näeme, et see ei ole asketism ehk endapiinamine, vaid sõnakuulmise läbi õnn Kristuses.

Päästimisvaime võitlus nõuab ka otsustamist, ja õige otsustamise järel tuleb rahu, „mis käib üle mõistuse“. See on rahu, mida Jeesus töötas anda ja mida ta siiani on jaganud otstijale. Võitlusherkel teab igaüks, kuidas õieti otsustada päästmisküsimises suhtes.

Et alati hoida rahu, peab alati kõik takistused kõrvaldama. Pihast kirjast saab kindla teadmise, et Jumal ei salli mingit laiskust ja mugavust, mis ei sünni ühte jumaliku rahuga. Inimese oma „mina“ visadus on rahu hüvitaja, ja ma toonitan veel, et selle äravõitmine ei ole enda piinamine, vaid enda kasvatamine.

Rahu saab ka alaliselt läbi-katsutud kõiksuguste äpardustega. Kui siis juured ei ole sügaval Kristuses, võib kergesti pahandada ja meelt heita, ja rahu tüvi lendab minema. „Aga Rahuissand ise andku teile rahu alati ja iga viisil.“

M. Bleeps.

Minge maailma.

Mõne aasta eest möllas Põhja-Ameerika lõunapoolses osas kollapalavik. Päeval kui öösel viidi surnuid vankritega tänavaid mööda. Surn oli külastanud ka üht väga lihtsat kodu, ja suurest perekonnast oli jäänud järele vaid kaks liiget — ema ja tema noorem, umbes kuueaastane, poeg.

Kartlikult läks ta ema juurde, pani oma käed ta kaela ümber, vaatas talle sügavasti silmi ja ütles: „Isa on surnud ja minu vennad-õed on surnud. Võib-olla, et ka sina sured. Mida pean ma siis tege-ma?“

Emal sundis end naeratama ja vastas: „Kas tead, mu väike, kui mina pean surema, siis Issand Jeesus tuleb ja hoolitseb su eest.“ Mida muud ta oleks võinudki öelda? Ja mida laps aimanud, juhtuski varsti: ka ema sai haaratud palavikust ja suri.

Väike poiss sammus surnuvankri järele, ja siis pöördus üksinda koju tagasi. Ühelgi ei olnud aega muretseda tema eest. Ta läks väikesesse magamistuppa, riietas end lahti pimedas ja pugus voodisse. Ta katsus magada, ent ei võinud seda. Aeglaselt möödusid tunnid. Kesköö järele ta tõusis uuesti üles, riietus ja läks surnuaeda. Seal ta heitis end värskete hualde ja nuttis, kuni uuis.

Hommikul vara keegi härra astus mööda haudadest ja nägi väikest lamamas. Ta äratas teda ja küsis: „Mida sa teed siin, mu laps?“

Poiss kõõrus oma silmi ja mõne aja järele ütles: „Isa on surnud, vennad-õed on surnud, ja nüüd on ka mu ema surnud. Ta ütles, et kui ta peab surema, siis tuleb Issand Jeesus ja hoolitseb minu eest. Aga ta ei ole tulnud!“

Kaastundlikult vaatas härra, tõisine Kristusse uskja, vaelsalt ja ütles: „Noh, väike, nüüd ta saatis minu, et mina hoolitseksin sinu eest.“

Siis vaatas laps temale suurte silmadega ja ütles: „Ah nii? Sina aga ei tulnud kauda aega!“

Ma näen nagu Jeesust Oimäel. Tema pilk vaatab kaugustesse ja õigusega ta ütleb:

(Lõpp 4. veerul.)

Armsad seltsilised ja sõbrad!

Meie varsti tunnistame igal aastal korduvat imetegu looduse äärmisest ta pikast talvetsenest, uue elu tärkamist, mis tundub meile ikka uueana, meenutades meie auulist uut elu, mida Kristus võimaldamud iga üksikule hingele oma surmst ülestõusmisega. Olgu Iginiev ülestõusmisepäeva rõõmu ja õnne aeg Teile kõigile.

Nagu harilikult, Päästearmee korraldab märtsi- ja aprillikuu jooksul oma igaaastase rahakorjanduse, et osaltki võiksime katta töö suuri väljaminekuid. Kas tohin paluda, et nende ridade lugejad lahkkesti toetaksid rahanduslikku üleskutset oma annetustega, olgu see suur või väike, ja sarnaselt kergendaksite rasket koormat, mis rõhub meid alaliselt. Kogu saadud summa tarvitatakse meie töö heaks Eestis. Lisaks evangeeliumi kuulutamisele, inimeste külastamisele nende kodudes, hädalistele nõuandmisele, noorte kasvutamisele jne. Armeel peitab teha kaunis palju abistamistööd, mitte ainult Sõnna jama kaudu Tallinnas, vaid ka iga korpuse juures. Tänan kõiki neid, kes aidanud meid minevikus, ja väljendan ka oma tänu kõigile, kes jälle tahavad teha seda. Annetusi võetakse vastu kohalikes korpustes ja volitatud rahakorjajate poolt, või seda võib saata regiooni peakorterisse, Tatari 30—2, Tallinn.

Soovides Teile ja Teie omastele kõiki õnnistusi, milises soovis ähneb ka minu abikaasa.

Teie, Kristuse ja Eesti teenistuses,

Henry Bower,
Komandörleitnant.

Mõtteid armastusest.

Meie elu maailmas kestab vaid üks päev. Püüdke elada rahus!

Rahu on armastuse vilj, sest kui elatakse rahus, peab võima kannatada palju.

Midagi ei ole täielik, kõigi on puudusi. Üks inimene on koormaks teisele, ja ainult armastus võib teha selle koorma kergeks.

Jumala Pojast on kirjutatud: „Nagu tema alati senini armastanud omakeisi maailmas, andis ta oma parima tõenduse armastusest.“

Armastus on väsimata, ta elab ja sünnitab ennast uuesti. Mida rikkalikumalt ta arend-

dab end, seda rikkalikumalt ta voolab.

Teisi koormav ei armasta kedagi, vaid ta laseb end ajada vaid hümmedest. Ta pilk on nagu uuis oma, ta meeltab ja tõmbab ligemale, ent ainult selleks et ära neelata.

Armastus peitub puhaste hingede põhjas, nagu kaste-tilk, õiekarikas.

Teie ütlete end armastavat, kuna mitmetel meie vendadest on puudus leivast nende tilalpidamiseks, riietest, katusealusest, kus teida varju- ja õlekubust, millel nad võiksid magada, kuna teil on kõike seda rikkalikult.

Teie ütlete end armastavat, ent ometigi on palju haigeid, kellel puudub kõik, kui nad puhkavad oma koledatel asemel, on palju nälgivaid lapsi, kes käivad uksest ukseni, paludes mõnda raasukest rikkaste laualt, ilma et nad saaksid midagi.

Kes ei vaigista oma venna häda, kui ta võib seda, on oma venna vaenlane, ja kes ei toida oma nälgivat venda, kui ta võib seda, on oma venna tapja.

Nakkav.

Mäletan, kuidas mu õpetaja koolis jutustas kord tähelepandavaist tagajärgedest kristlaste tagakiusamises, ja kuidas ta illustreeris seda järgmiselt:

„Kui minu ema valmistab toite,“ ütles ta, „ja juhtub, et jahu kukub pliidile, siis ta puhub seda ära. Jahu ei ole enam nähtav seal paigal, kuhu ta kukkus, ent see on siiski kuskil laialipillatuna ruumis.“

Ta arvas, et samal viisil oli lugu kristlastega tagakiusamise ajal. Neid „puhuti“ ära, aga nad olid vaid laialipillatud.

Kui imelik, et Kristuse Vaim elas nii vägevasti nende hingedes, et nemad, ehkki laiali mitmes kohas, ja sageli olles päris üksinda, levitasid siiski oma eluga ja tegevusega kristlikkust seal paigas, kuhu nad põgenesid. Järeldus oli, et liikumine, mida piüiti hävitada laialipillamise kaudu, kasvas ja levines palju kiiremini.

Kui auline ka, et nad ei langenud kiusatusse ja oleksid mõetnud: Minu mõju ei tähenda midagi, mida võingi mina korda saata; see on evangeeliumi ja apostlite asi kuulutada evangeeliumi. Siis oleks päris kindlasti võtnud hulga kaem aega, enne kui uus õpetus oleks levinud. Aga Jumal olgu kiidetud, et nad põlesid otse innust rääkida teistele, mida Jumal teinud neile!

Veelgi tänapäeval leidub palju „nakkavaid“ kristlasi, sarnaseid, kes ei pane seda luku taha, mida nad omavad, vaid oma eluga ja tunnustusega „nakkavad“ teisi, et ka nemad saaksid osa samast auilisest kogemusest.

Kuida on siis võimalik muutada „nakkavaid“ kristlaseks? Ja, kui Jumal saab täita meid oma Vaimuga, muutub see meie tõsiseks, lahtisamatuks elutarviduseks, et võiksime võita teisi.

Minu sõber, ära anna enesele rahu, kui Jumala imelik armastus valatud su südamesse, ja sa oled muutunud „nakkavaks“ kristlaseks!

(Algus 1. veerul.)

„Minge kogu maailma...“ Ja siis ma näen tuhandeid ootamas ja kuulen neid ütlevat oma näljase hinge sügavusest: „Sa ei tulnud kauda aega!“

Nikotiini võimus.

Kuidas keegi noormees võitis harjumuse suitsetada ja närida tubakat.

Nimetan ennast „Joanaseks“, sest teatud suhtes sarnanen Joanasele, kellest jutustatud Vanas Testamendis. Mitu aastat, enne põormist, rääkis Jumal minuga ja ma lubasin anda ennast Tema teenistusele, kuid seal oli laev, mis „viis Tausseesse“, ja mina asusin sellele, hoolimata Jumalale antud tõotusest. Tõusis kange torm, ja minu laev „hukkus“. Siis andis Jumal mulle veel ühe võimaluse, ja sel korral olin rõõmus kuuldes Tema käsku. Tõesti, Tema armastus minu vastu oli lõpmata.

Kui Jumal oli vabananud mind paturjusest, ütles saadan mulle, et mul on võimalik elada nõnda, nagu piibel nõuab jumalarahvalt. Otsustasin võidelda Jumala armuga. Peagi nägin oma elus asju, mis ei meeldinud Jumalale, ja ma ei saanud enam rahu, kui kõrvaldasin neid üksteise järele ja võitsin neid.

Langedes esimest korda põlvili ja paludes Jumalalt päästmist, vabanasin täiesti alkoholi mõjust. Aastate kaupa oli mul harjumus ja minu suitsetamise järele, kuid nüüd ilmutas Püha Vaim, et see on Jumala tahtmine vastu. Millist võitlust see tähendas minule! See harjumus oli nii järeldunud minusse, et kuigi olin teatud aeg sellata, tundsin eneses rääkimata harjitud tubaka järele, ükskõik millisel kujul. Siiski teadsin, et pean lahkuma sellest harjumusest. Aga siin oli küsimus — kuidas?

SEL ajal töötasin raudteel. Elasin mees, mis oli karsnusest teistest eemale. Mul oli harjumus veeta õhtud palves ja piibli lugemisega. Ühel ööl, kui Jumala Püha Vaim oli eriti lihtne, läksin välja pidada varrega piibu.

„Kui rmmal sa oold, et viskasid ära oma piibu.“ ütles saadan. „See oli ainult fanatism. Siis peaksid samuti lahkuma oma teeklaasist. Peale raske päevatõl lahutab see ainult sinu väsinud närve ja annab hea tunde.“

Kuulsin nõuannet ja läksin otsima oma piibu. Ei leidnud seda, kuid läksin ja ostsin uue. Niipea kui hakkasin suitsetama, tundsin, et mu hing oli mõistetud hukka. Otsustasin loobuda piibu suitsetamisest, aga kui mulle tuleb suur himu tubaka järele, siis lubasin närida seda. Peagi leidsin, et see oli veel halvem harjumus, ja ma süda mõstis mind alaliselt hukka. Ühel pihipäeva hommikul, kui olime kõik põlvili, laulsime laulu, milles lubasime anda kõik Jumalale. Kui olime laulnud esimese salmi, ütles kapten: „Igaüks, kes teab, et tema hinge ja Jumala vahel ei ole mingisugust takistust, tõstku üles oma käsi ja laulgu ühes minuga!“

Tõstsin ühes teistega oma käe, kuid Püha Vaim ütles mulle: „Aga kuidas on siis tubakaga sinu taskus?“

Tõustes ühes läksin välja uksest ja viskasin ära oma tubaka ning hüüdsin (Lõpp 6. lk.)

Mida inimene külvab...

Kevadpäike säras kaunisti akna kaudu Sarve talu avarasse tuppa; ta kiired mängisid ka hõbevalgetel juustel, mis ümbritsesid talu omaniku — leskproua Anna Sarve — nägu. Ta istus vanaaegses tugitoolis ja vaatles oma poega — Osvald Sarve, kes oli kahekümneaastane, ja seisis peegli ees, harjates oma juukseid laialt otsaesiselt.

Poiss oli riitunud paremasse rõiva ja pidi minema ümbruskonna suuremasse talu poole.

Proua Sarv tõusis püsti, vaatas pojale ja katsus jätkata mõne minuti eest olnud kõnelust:

„Osvald, sa tead, et see ei meeldi minule. Ühel ilusal päeval tuleb halb lõpp. Sa mäletad, kuidas oli lugu sinu isaga. Ma olen saanud sellest küllalt. Mu süda ei kannata enam välja palju ärevusi. Sina oled mulle ainuke järele. Ja mõtle talle. — Ütlen sulle veel kord: Alga teist teed. Sa tead, mida ma mõtlen. Jumal on kõikvõimas ja ta võib võtta ära himu joomise ja lõbu järele, ja olen sellepärast palunud nüüd kaua aega. See on ainuke tee välja kõigest, kui sa ei taha, et sinuga läheks samal viisil kui su isaga. Ma ei suuda enam — mu süda —.“

„Jäta juba kord, ema. Ma väsin nii kuulmast sinu alalist nuttu. Kas sa ei usu, et võin ise hoolitseda oma eest? Eks ma ole nüüd täisealine? Ma ei ole ju enam mingisugune poisiko? Sellepärast et isa — — —“

Ta vaatas peeglis, nende pilgud kohtasid, ja ta ei võinud jätta tähele panemata pisaraid ema silmis, suu värises nõrgalt ja nägu oli tuhkjalt hall. Midagi pistis vähe tema südamesse, aga ta ajas enese sirgu, läks esikusse ja pani pilgu selga.

Hobune ootas väljas, ja nii algas teekond.

Oli paaritunniline teekond — üldiselt ilus sõit, ent sellel korral näis tee talle pikk ja üksluine, ja siis ta ei võinud ka vabaneda mõttest emale. Ta tegi enesele etteheiteid, sellepärast et ta ei hoolinud enam temast, kes oli nii nõrk ja kurnatud peale suure läbikatumise, mille osaliseks ta saanud mõõdund aastal, kui ta mees joobunud olekus kadunud jäaga.

Aga Osvald oli kahekümneaastane, ja tahtis tunda lõbu ühes noortega.

Peojoovastuses ta unustas niihästi oma manitsused, isa traagilise lõpu ja lubaduse, mitte puudutada kangeid jooke.

Issand, minu Jumal, hoiatu last! Vii teda oma teedele. Kaitse teda oma tugevate kätega. Ma hüüan sinu poole, kes sa omaid kõikvõimu nii taevas kui maailmas.“

Sarnaselt palus leskproua Anna Sarv oma valus, põlvitades oma magamistoas. Ta tühjendas oma muredega kooritud südant palves Jumala poole, kellelt ta otsis teejuhatust ja puhkust oma elu vaheldusrikkal ja sageli läbikatsuvail ajal.

Kui üks talu teenijaid läks järgmisel hommikul proua juurde, leidis ta teda põlvitamas, aga pea puhkas ühel käel, ja silmad olid kinni.

Poeg, kes oli just saabunud peale kogu õõ pidustemist, kutsuti sinna. Ta tundis, nagu ta liikmed kangestuksid, seisites ja vaadeldes oma ema. Äkki ta mõistis, et oma oli ununud igavesti. Hirmus kisa kostus läbi vaikusse; noormees heitis end ema kõrvale ja jäi sinna nutma valju häälega.

Keegi savatsonianist laulis pealinnas suure haigla esikus:

„Kaob sinu julgus, sul rõhutatud meel,

Üks mõistab sind.

Jälgib sind astaval kõigel su teel,

Ta mõistab sind, su Jeesus.“

„Üks mõistab sind...“

Siis kui on küsustas vaevasid sind,

Ta tugev on, et sind hoida,

Ta mõistab sind, su Jeesus.“

Ta laulis seda südamesoojusega.

Sellel pealelõunasel tunnil kuulatasid teda mitmed haiged ja terved, ja kui päästearmeelane lõpetas laulmise, kõnetas teda keegi haigeravitseja ja talus teda tungival olna nii lahke ja külastada kedagi haiget maalt. Ta lamas üksinda toas.

Vaikselt järgnes salvatsionist — Osvald Sarve juurde.

Haige vaatles uudishimulikult sisseastujat, ent pilgus oli tänuikkust, ja kui laulus kõlas: „Üks mõistab sind,“ vabanes nagu midagi noormees rinnus; pisarad voolasid — valbalt ja takistamatult — kõige kurvastuse ja valu väljapustamine, vabanemine etteheidetest ja kahtlustest.

Varsti ta usaldas oma äsja võidetud sõpra ja rääkis oma kurvastusest ema äkilise surma pärast, oma rumaluse ja kergemeeluse pärast. Murtud ihulikult ja haige oma hinges oli teda saadatud siia suurde haiglasse, et võimalikult muutada küllalt tugevaks eli jätkamiseks.

Mitte väga kaua aega pärast seda, päästearmeelase tuue külastuse aja! oli pöördpunkt noore talupoisi elus; oma kahtsuses ja usus ta otsis teed oma ema Jumala juurde, ja leidis seda olevat aulise töö, et

Üks mõistab sind!

Kui tänapäev minnaks Sarve talu suurde tuppa, ei või jääda tähelepanematuks suur raamitud pilt, millele on maalitud suurte kuldsete tähtedega —

MIDA INIMENE KÜLVAB. SEDA TEMA KA LÕIKAB.

Talu omanik Osvald Sarv — kuulus ja austatud kogu ümbruskonnas — jutustab meeleldi oma motost:

„Meie peame loikama, mida olemine külvanud. Ma ei või oodata, et loikaksin kaeru sealt, kuhu olin külvanud rukist, ega ka ümberpöörduid. Sellepärast on tähtis, et meie oma lühikesel ole jooksul külvaksime seda seemet, mida tahame lõigata. Ma tänan Jumalat, kes peatas mind mu nooruses, kui ma oma teadmatuses külvasin nii, et võin lõigata sellest vaid häbi. Ta õpetas mind külvama head seemet, millest saab aulise ja igavese lõikuse. Aga see maksis mulle palju, õppida: mida ma külvän, pean ma ka loikama.“

Kõnelusi noorte sõduritega.

Muudetud elu.

PÄRAST seda, kui oleme andnud südame Jumalale, meie peame nägema, et ka meie elu on muutunud. Need, kellega puutume kokku, vaatavad meile teise pilguga, ja kui nad ei näe muutust meie elus, siis nad arvavad, et meie oleme ka eksinud või Jumalal ei ole küllalt jõudu meid alati hoida. Ma mäletan kedagi tüdrukut, kellega olime sama klassis koolis. Ta näis tüüsi erinevat teistest lastest, ja ma imestasin, mis küll on selle põhjus. Ühel päeval ma sain seda teada. Kord, kui tüdrukud rääkisid isekeskis, ütles keegi: „Arge aga rääkige sellest Lainele, ta on päästetud.“ Siin nüüd oli — päästmine muutis teda.

Ainuke tee, kuidas näidata oma kordurahvale, kooliseltsilistele ja kogu maailmale, et oleme päästetud, on meie käitumine. Siin on mõned asjad, mille üle peame valvama.

1. Räägi alati tõtt. Jumal vihkab valet, aga tõsine salvisatsioon on tõearmastaja. Teie võite usaldada tema sõna.

2. Ole aus. Ausus ja tõde käivad käsikäes. Sõdur ei heida asjatult nalja, ta ei tegele midagi mängudega, ninapiid-vedamisega, hobuste võidujärgemise, rahamängudega või millegi muu kurjusega.

3. Pea ennast hästi ülal. Kas teate, et meie ülalpidamise järele arvab maailm, et kogu Pääste-armee on nii nagu meie. Laske neid snada meist hea mulje! Meie peame hoiduma pealiskaudselt ja tühjadest rumalustest, kerglastest kõnedest või lapskuisest tegudest. Juba meie kõnald iseenesest peaks ütlima: „Mina olen kuniingat Kuninga sõdur.“

4. Ole lahutatud maailmaste. See on, arge võtke osa ilmalikest lõbedest, ajalistest, moodidest ega seltskonnast. Meie ei peaks minema kuhugi, kus tunneme, et ei või võtta enesega Jeesuse kaasa.

5. Ära ole enesearmastaja. Ükskõik, kas meie olemis, kodus, koolis või rahva hulgas, meie ei peaks otsima oma head ja mõnust ning aua kõige pealt, vaid tõstame teise meie ümber esikohale. Jeesus ise ütles: „Mina olen teie seas kui see, kes teenib.“

6. Ole lahke. Olgu meil lahke süda, ja näitame ühes armastust nende vastu, kes on kodus, meie kaaslased, seltsilistele, neile, kes on eriti nõrgad ja vajavad õrnat, ja loomade vastu. Sõidametust peaks olema meie võimatu. Lahkus on suurus.

7. Ole alandlik. Meie ei pea mõtlema enesest kõrgemalt, kui me seda tohime. Oled sa vahest teinud seda? Pea meeles, et uhkuse pärast me ei meeldi inimestele, aga kui oleme alandlikud, siis inimesed armastavad meid ja imetavad meie päästmist ning tõmmatakse ligemale Jumalale.

8. Ole kannatlik. Iseäralik reaktsioon mõne inimese juures on kannatamatus — kui tulevad raskused, siis nad ei või teistki tuu on ärritatud ja ägedad. Aga Jumala abiga ja iga-päevase harjutusega võime kõik muuta kannatlikkeks.

9. Ole töökas. Jumal tahab, et meie kõik oleksime töökad, ja pidage meeles, et saadan teiab mingisugust eksitust, mida võivad teha laisad käed. Kui meil eneset ei ole kodus midagi teha, siis vaatame järele, kas meie ei võiks kuidagi aidata teisel, siis kui me laiskleme, siis me kindlasti teeme midagi, mille üle kurvastame pärast.

Lõpp 4. veerul.

NOORTELE.

On häll, pilvine talvepäev. Sel aastal ei ole lüüd, enamasti vaid vihma. Maimu seisab akna juures ja vaatab õudset ilma. Ta läheb, võtab piibli ja loeb seda. Siigisest peale on piibel olnud talle armas, sest siis ta sai kristlaseks. Ta vanemad ja vennad olid väga selle vastu, ja sageli nad vaatatsid põlastusega temale, kui ta luges piiblit. Vahest oli

Läbikatsumis-

talle üsna raske kannatada kõike seda.

Ühel päeval, kui ta istus ja luges, tuli ta vend Arvo tuppa. Ta sai äkitselt tuju narmida teda ja võttis Maimult piibli. Maimu punastas, ent ei ütelnud midagi. See vihastas teda, ja siis ta viskas raamatu ristil üle põrandale, jeldes: Vaata, seal see võib lamada!“

See oli Maimule liiga palju. Ta andis vennale korraliku kõrvakiilu. Ent vend naeris vaid ja ütles: „Ah nii, see ongi sinu usk. Sa oled päris variseer! Eks piiblis ole öeldud, et saab jõudu? Kas see on lõõmiseks, milleks saad jõudu, või kuidas?“

Maimu ei vastanud midagi. Pisarad tahtsid tungida silmi. Ta läks üle põrandale ja võttis piibli. Siis ta rietus ja läks välja. Hirmus, mispärast pidi ta olema sarnane? Alati võitis teda äkiline meel. Eks peitunud selles ka midagi, mida Arvo õelnud? Ta arvatavasti ei käitunud, nagu oleks pidanud. Viimastel päevadel oli kõik läinud nii halvasti, paistsid peaaegu, nagu Jumal oleks unustanud teda. Ei, asi ei võinud minna sarnaselt edasi. Ehk see oligi kõige parem loobuda kõigest. Sest ta ei tahtnud ju olla nimepoolest kristlane. Kui ta sai usklikuks, pööras ta parim sõbratar, Asta, talle selja ja ütles, et temal ei ole midagi tegemist sarnaste asjadega. Viimane kord kohates teda, küsis Asta, kas varsti rumalused ta peast kaovad, nii et nad võiksid jälle olla kahekesi seltsis ja tunda lõbu. Kas ta siiski ehk läheks temaga ühes? Ta seisib vähe ja võitles isendaga. Siis ta

ütles: „Ma ei tule ometigi sellega toime, siis sama hästi võin ka minna.“

Ta jooksis, ja varsti seisib ta Asta kodus ja kutsus teda. Asta oli rõõmus nähes Maimut. Ta arvas, et Maimu ei olnud päris kindel eneses, ja tahtis kasutada seda paremal viisil. Nad sobisid kokku, teha jalutuskäigu, ja Asta tegi ettepaneku, et neil oleks õhtul üsna palju lõbu.

„Kas sa pöörad selja Jumalale, kes teinud sulle nii palju head?“ sosistas Maimule hääl ta südames. Aga ta katsus mitte kuulata seda. Asta laulis laulu, ja Maimu katsus aidata kaasa, ent see tundus talle kuidagi raskena. Kui nad jõudsid jaama, kohbasid nad kedagi joobnud meest, ja ei õlnud sugugi tore ja meeldiv vaadata teda.

päeval.

„Eks ole kurb, et on sarnaseid inimesi?“ ütles Maimu.

„Kuidas inimene ise tahab, nii ta elab.“ vastas Asta. „See on üsna paras temale, ma lähen vähe ta juurde ja aitan teda.“ lisas ta juurde.

Maimu seisib päris tõsiselt. Kas ka tema pidi saama sarnasuseks? Naerda sarnaste üle? Korraga muutus kõik nii tuhkajaks ilma Jumalata. Talle selgus ikka enam ja enam, kui suur ja hea on Jeesus, ja kui hea on kuuluda talle. „Ma lähen koju, Asta, ma ei taha olla niisugune, ma tahan elada tervelt Jeesusele.“ ütles ta.

Tulnud koju, heitis ta põlvili, kuna pisarad voolasid ta põskesid mööda. Siis ta tundis enese nii rõõmsana, ja kõik oli nii kerge. Ta tõusis püsti ja sosistas: „Panen kõik sinu kätte, sest siis ma tean, et kõik läheb hästi. Ja aita mind, Jeesus, hoida kinni sinust, ükskõik, millega ma ka kohtan!“ Ta oli kindel, kui ta palub, võib ta võita oma sõbratarit, Arvo ja teisi seal kodus. Varsti ta uinus kindlusega ja hästi. Kuid järgmisel hommikul ta rattas ja palus andeks Arvold halba käitumist, ja ütles, et ta loodab võivat näidata oma eluga, et ta on parem kristlane.

„Aga mõtle, isa, kui Jumal väsiks...“

Jutustatakse kellestki väikesest tüdrukust, kelle isa oli ustav kristlane ja väga usaldatav heategomise mõttes. Aga temaga juhtus, et ta väsis alalisest andmisest, ja taatud juhusel väljendas oma „väsimust“ sõnadega.

„Isa,“ ütles ta väike tütar, „eks ole Jumal, kes annab meile kõike, riideid ja toitu ja rõõmu, mida saame?“

„Ja, mu väike tütar,“ vastas isa, „Jumal annab meile kõik.“

„Aga mõtle, isa, kui Jumal väsiks anda meile kõik seda!“

Aga sõnad löid vädaluma isa hinge, ja alati kui ta tundis endal vastumeelt minna Issanda tööle, ta nagu kuulis oma väikese tütre sõnu: „Mõttele, isa, kui Jumal väsiks...“

„Sama rikas kui kuningas.“

LILLERIKKAS orus hoidis karjana oma karja. Et ta süda oli rõõmus, laulis ta nii, et ligilad olevad müed kajasid tema laulust. Ühel päeval juhtus, et kuningas, kes oli jahil, kohtas poistga ja küsis: „Mis teeb sind nii õnnelikuks, armas väike sõber?“

„Kas ma ei peaks olema õnnelik?“ vastas poiss. „Meie kuningas seal oma suures lossis ei ole rikkam kui mina.“

„Tõesti,“ ütles kuningas, „jutusta mulle oma suurest rikkusest!“

„Heameelega,“ oli vastus. „Päike paistab sama helelalt ja taevast on sama sinine minu üle kui kuningaga üle. Lilled mägedel ja rohi orus rõõmustavad minu hinge niisama kui tema. Ma ei taha müüa oma kätt saja tuhande krooni eest; minu silmad on enam väärt kui kogu maailma kalliskivid; mul on toitu ja riideid nii palju kui tarvitav. Kas ma ei ole sama rikas kui kuningas?“

„Sul on õigus,“ ütles kuningas naeratades, „aga su suurim varandus on, et sul on leplik süda. Hoia seda alal, siis oled sa alati õnnelik!“

(Algus 5. lhk.)

sin Jumala poole, et Tema vabastaks mind.

Ta kuulis mu hüüdu. Sellel hommikul purustas Ta minu orjalked, ja sellest ajast olen vaba. Olen kindel, et kui ma sel korral poleks kuulnud Jumala käsku selles asjas, oleksin kaotanud oma päästmise ja täiesti ära langenud Jumalast — kõik ainult sellepärast, et tahtsin täita oma liha-himu.

Algus 1. veerul.

Kui oleme vastupidavad õiget teel ja võidame kõik raskused, mis kohtavad meid, siis me saame palka, mis ootab meid eses. Siin on meile tõotus: „Kes võidab, see peab pärima kõik.“

Õigel ajal lausutud sõbralikult sõnal on sama mõju kui soojal kevadpäikesel.

Lõpp 4. veerul.

Vastu õhtut.

Mi tean, et kannan eneses seemet igavesele elule. — Ma sarnanen metsale, mida raiutud maha enam kui üks kord. Uued võlud on tugevamad ja elujõulisemad kui vanad. Õeldakse, et hing on materia produkt. Aga kuidas võib siis mu hing olla nii noor, kui mu elujõud lõppevad? Minu pea peal on talv, ent südames on igavene suvi.

Mida enam ma lähenen oma elupäirile, seda selgemalt ma kuulen surematuid meloodiaid igaviku maailmast, mis tervitavad mind.

Pool aastasajandit olen leivanud oma mõtteid luules, proosas, ajaloos, filosoofias, unenägudes ja lauludes, aga tunnen enesest, et ma ei ole veel suutnud anda väljendust ühele tuhandikule sellest, mis elutseb minus.

Kui mind pannakse mu hauda, võin nii mitme teise-aga õelda, et olen lõpetanud oma päevatöö, ent ma ei või õelda, et ma olen lõpetanud oma elu.

Mu päev algab jälle uuel päeval. — Haud ei ole igavesti püsivõrd pühkepaik, vaid kõigile läbikäidav koht. Selle värvad suletakse õhtul, et saada uuesti avatud, kui koidab igavene hommik.

Victor Hugo.

Valva ja palu!

**Mõõga
ja kilbi
brigaad.**

Piibli tekstid märtsis.

1. Kuningr. r.	15. K. 2: 1—12
1. K. 17: 1—16	16. N. 3: 1—8
2. N. 17: 17—24	17. R. 4: 1—8
3. R. 18: 1—16	18. L. 5: 1—12
4. L. 18: 17—24	19. P. 6: 1—10
5. P. 18: 25—37	20. E. 7: 1—8
6. E. 18: 38—46	21. T. 7: 9—17
7. T. 19: 1—8	22. K. 8: 1—9
8. K. 19: 9—21	23. N. 9: 1—10
9. N. 21: 1—14	24. R. 9: 11—20
10. R. 21: 15—20	25. L. 10: 1—12
	23—29
11. L. 22: 1—14	26. P. 10: 13—18
	27. E. 11: 1—7
12. P. 22: 15—28	28. T. 12: 1—8
13. E. 22: 29—40	29. K. 13: 1—6
Laul.	30. N. 14: 1—7
14. T. 1: 1—6	31. K. 15: 1—5

Palveained:

- Märts 5. Sveits ja Itaalia.
 „ 12. Kõik korpusekadetid ja kandidaadid.
 „ 19. Meremehed ja sõjavägi.
 „ 26. Elupäaste tegevus.

Kivi, mis puudus.

Oli keegi mees, kes katsus alati teha midagi suurt Issandale. Väikeseis asjus ta ei tahtnud olla kaasas. Tema teod pidid olema nähtavad paljudele, pidi hiilgama ja särama — ent kui see ei õnnestunud temale, ei saanud ta teha midagi muud. Siis ühel ööl ta nägi und, et ta oli surnud, ja inglid viisid teda imeilusas teemplitse. Kauga ta käis ringi ja imetles, mida ta nägi, ja siis lõpuks ta leidis, et kaugel väikeses nurgas puudus väike kivike. Kõik muu oli täiuslik peale selle. Ta ütles inglile: „Mispärast puudub see kivi?“ Ja ingl vastas: „See koht jäeti sulle, et sina pidi täita selle. Sina aga tahtsid teha vaid suuri asju ja see tõi õli sulle liiga väike — ja sellepärast sa ei kuulu ka siia.“ Samal hetkel ärkas mees oma unakust, kuid sellest ajast peale ta elas oma elu hoopis teisel viisil.

Nii on midagi, mis nõutakse meilt igapäev. See võib-olla on vaid üsna väike kivike, mida peaksime andma ehitusele. See võib olla nii. Meie peame aga olema valmis tegema, mida Jumal soovib, küsimata sellest, kas ta äratab teiste tähelepanu või mitte. Kõikjal leidub inimesi, kes vajavad meie abi. Haigeid ja vanu inimesi leidub igalpool. On tarvidus tahtlikute töötajate järele, kes tahavad tulla Jeesuse nimel. Meie ei tohi aga ialgi unustada, et meie ei peaks katsuma vähendada vaid välist häda. Peaküsimus on, kas võime võita hingi Jumala riigile.

Aga sa võib-olla ei ole saanud usuandi, nii et julgeksid võtta osa tegevusest su ees, või jällegi on sul nii palju, kelle eest pead hõltsema oma kodus, et sinu jõud ja su aeg ei jätku. Siis leidub ometigi

väike ringkond, keda nimetad eriliseltn oma ligemaks: su mees või naine, sinu lapsed või sõbrad, sinu tööandjad või sinu teenijad; ühe sõnaga: kõik inimesed, kelle seas sa elad. Kas nad saavad aru sinust, et sa meeldid tahaksid teha midagi Issandale? Seda peab tundma sinu kõnest, sinu kohutõstmisest su enese vastu, ustavusest, millega täidad oma kohustusi, ükskõik kui väikesed need ka oleksid. See on ka viis, kuidas saab annetada väikese kivi Issanda templile.

Vanas testamendis räägitiakse kuningas Jerami surmast. Ta ei läks ära, ilma et keegi oleks tundnud puudust tema järele. Inimene võib saada vaevalt kurvastusväärsest järele, kui see, et ta elanud sarnaselt, et ühelgi ei ole puudust ta järele — ühelgi ei ole temast head mälestust ja midagi, mille eest tänada teda. Ent nii vaene ei peaks olema meie elu. Keegi peaks leiduma, kellel on puudus meie järele, kui me suure, kui see ka oleks keegi vaeue laps, keegi haige või keegi vana, kes mõtleb meile armastusega. Kui leidub vaid ükski, kellel on meie järele puudus, siis meie elu ei ole elatud asjata, vaid midagi on tehtud Issandale.

See peab algama selles, et saame teada, mis on Jumala tahtmine. Kuid teine samm on teha tema soovi ja igatseva järele. Nii nagu pühapäevale selle rahuga järgneb äripäevane mitmekülgne askeldus, nii peab see ka minema meie elus. Esmalt peame kuulama, mida Jumalal on meile ütlenud, ent siis peame kiirustama end tema tahtmise täitmisele. Siis meie ei ela oma elu asjatult, ja see koht templi müüris, kuhu meie väike kivi on mõeldud, ei jää tühjaks.

Võta oma rist.

Rist, mida minu Issand käsib mind võtta enesele, võib tulla erinevatel kujudel: See võib olla minu osa, et rahuldusiks väikeses ja alandlikult tegevuses, kuigi mul oleks võimeid ja haridust vastutusrikkama ülesande täitmiseks. Mulle võib saada kohustuslike aasta aasta järele hoolitseda põllu eest, mis näilikult ei või anda isegi viletsat ülejääki. Minu osa võib olla armastuse ja lahkuse ülesnäitamine sellele, kes teeb muld kahju, südamlilik osavõtmine temast ja tema eest seismine, kui teised püüavad teha talle häda, nii et mina muutuksin tema edu ja õnne põhjuseks. Minu ülesandeks võib olla on tunnistada oma Õpetajast kel-

lelegi, kes ei soovi kuulda temast ja ta päästmisest. Mind võib kutsuda näitama õnnelikku nägu, isegi siis, kui mu osa süda on raske kurvastusest. On nii erinevat riste, ja kõik nad tunduvad raskest ja maharõhuvad. Ja ükski neist ei ole sarnane, et ma valiksin seda. Kuid ialgi ei ole Jeesus mulle ligemal kui siis, mil ma alandlikult tõstan enesele oma risti ja kaebusteta kannan seda kannatlikus ja vaikes meeles. Ta on mulle ligidal, et kinkida mulle tarkust, suurendada mu rahu ja mu julgust ja teha mind veel kõlblikumaks ja kasulikumaks teistele läbielamuste kaudu, mis maksid mulle nii palju — ja siis ma kasvan koorma all-

Teateid Tartust.

Alles astusime üle läve uude aastasse, kuid juba oleme jõudnud kolmandasse kuusesse, nii veereb ajaratas oma kindlat rada, meie vaid mingu kaasa, sest tagasiminekuks pole mingit võimalust, kui väga meie seda mõnikord ka sooviksime, et kõiki uuesti ja paremini teha. Oleme püüdnud siiski ühes seltsilistega teha kõiki võimalikku, rahu ja õnnistussõnumi edasiviimiseks rahvahulkadele, kellel pole Jeesust ega ka Tema rahu.

Suureks rõõmoks oli meile proua major Dahli külastäki meie korpusesse. Järelekoosolekul oli meil rõõm näha mõnda noort meel ja naist tulevat kahetsuspingile, igatsusega leida keelvat ja täielikku rahu Kristusese, mida iga tõsine kahteseja ka leiab. Nii on mitmele selgunud tõsiasi, et kui meil on Kristus, siis on meil suur rahu keset rahutust meie ümbruses. Pr. majori kõne ko-

**Sa oled mu varju-
paik, mu osa elavate
maal.**

duühingu tööst ja sihtidest tõi kaasa uusi osavõtjaid koduühingu tööõhutele. Karskussõdal pühul korraldasi me kolm karskussuulist koosolekut; karskustiidu poolt esinesid selgitavate ja sisurikkaste kõnedega proua Helmi Mäelo ja teised. Pühapäeval, 19. veebr. oli korpuses „üks päev Jumalaga“, mille pühul korraldasi me eri koosolekul ühes meie regiooni juhi, major Dahliga, kes kõneles sisurikkalt palve tähtsusest, palve tagajärjedest ja õnnistusest iga palveinimese elus, kodus ja ümbruses.

Nii töötades meie ei tohi unustada, et töö ja palve peavad olema käsi käes.

V. Muul,
kapten.

„SÕJAHÜÜD“ VOITLJAJATE NIMESTIK.

Nr. 114 — Jaanuar 1939. a. Ohvitserid:

Leitnant H. Olo 82, kapt. A. Tennen 80, kapt. M. Blees 62, kapt. H. Eimann 48.

Allohvitserid ja sõdurid:

Seers. Eva Viikman 100, seers. F. Leemann 90, sõd. H. Ülevain 60, nekr. S. Linde 50, envoi L. Bakul 40, K.-ü. sekr. J. Kanter 40, sõd. V. Leidla 40, sõd. R. Sihver 25, l. s. Innes Sihver 25, seers. L. Rattik 25, muusik. Erika Viikmann 25, k. k. I. Väinomet 25, sõdur A. Selliste 25, sõd. E. Kaubi, 25, sõd. A. Mets 25, nekr. E. Liivak 25,

